

DISCUSSIONS AMB TROTSKI ¹

(II) Organització de defensa i actitud envers els intel·lectuals

Lev Trotski

24 de març de 1938

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: "Discusiones con Trotsky. [II] Organización de defensa y actitud hacia los intelectuales.", en, *Escritos*, Tom IX, Volum 2, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 429-437.

Trotski: Estic d'acord amb el camarada Cannon en què hem de començar immediatament amb les forces que estan a la nostra disposició, de les quals estem segurs sense confiar en elements dubtosos; així, els grups perifèrics i els liberals es veuran obligats a optar i fins i tot el nostre excel·lent amic Solow veurà que continua essent un cèlibe polític. Si tenim èxit (i en tindrem algun) aviat guanyarem els elements vacil·lants. És absolutament cert que si fem una amalgama amb elements com Freds Kirchwey, els stalinistes exerciran més pressió inclús que en el Comitè de Defensa; aquests elements ens trairan en el moment més crític, quan els nostres camarades necessiten defensa, diguem-ne en temps de guerra. Aqueixa és la raó per la qual el comitè ha d'ésser un cos que educa i selecciona els seus elements i els posa a prova. No pot assemblar-se a aqueixos liberals que són pacifistes en els temps de pau i militaristes en els temps de guerra.

Quan discutírem ací el problema durant les audiències, insistí en el fet que era indispensable rodejar el comitè amb grups d'obrers. (Clar que hem de reconèixer que el Comitè de Defensa realitzà la seua tasca amb èxit, malgrat els elements que en desertaren en el moment crític.) És millor tenir dos-cents d'aquests obrers que no mil intel·lectuals i si aqueixos obrers estan en contacte, a través dels seus delegats, amb una (Suzanne) La Follette o un Solow, aquests darrers no poden actuar tan capritxosament; els obrers els disciplinen. Els nostres mateixos camarades haurien d'unir l'organització i els simpatitzants amb els sindicats. Tot liberal és un poc tímid quan coneix un obrer. Quant a maniobres amb els lovestonistes, podem abandonar-los al seu propi destí. I podem dir a Solow: "Vostè no està satisfet amb nosaltres, forme el seu propi comitè i farem un front únic amb vostè, si és capaç de crear un comitè sense nosaltres."

Shachtman: L'essència de l'assumpte radica en què la lletra que ens envià és força interessant (fou signada per una dotzena, si fa o no fa) i tenia quelcom molt significatiu. Es referiren al NPLD que s'unificà amb la defensa obrera

socialista quan ens unírem al PS i declararen: vostès s'han retirat del NPLD i com a resultat, l'organització s'ha enfonsat.

Cannon: Oh sí, Solow amenaçà d'escriure i denunciar-nos en el *Modern Monthly*.

Trotsky: El *Modern Monthly*? Però crec que vostès poden guanyar fins i tot a Solow al seguir una política ferma.

Shachtman: Quant a l'actitud envers els intel·lectuals en el seu conjunt hem vist la seua resposta a Rahv. Estem discutint l'actitud i la relació del partit envers els intel·lectuals d'esquerra. La gran dificultat resideix en el fet que no són molt homogenis. No són un partit: vostè té un tipus com Sidney Hook, que de deu vegades nou està d'acord amb el partit. Les seues diferències estan en el camp filosòfic; en el comitè, Hook ens defensà. És interessant que fins i tot en certs detalls, en què no estava d'acord amb nosaltres, ens defensà. Després estan els intel·lectuals que trencaren amb el PC i que es cremaren els dits un poc en aqueixa experiència. Estan els intel·lectuals aïllats que s'uniren al partit com Novack i Morrow, però són molt rars. Els altres intel·lectuals estan representats per Solow. Després estan els intel·lectuals com Farrell, els que a vegades estan amb nosaltres i a vegades no, però firmaren la crida a l'organització de defensa.

¿Fins a quin punt hauríem d'esforçar-nos en fer-los parlar sobre la nostra plataforma? Fins on hauríem de fer que col·laboren amb nosaltres en la revista? I si col·laboren, quins són els límits de les diferències que poden presentar-se? ¿Fins a quin punt hauríem de col·laborar en les seues revistes com *Partisan Review*?

És quasi segur que en la desintegració inevitable del moviment stalinista, els millors elements del PC tendiran a unir-se a nosaltres. ¿Quina actitud hauríem de tenir a fi d'atreure'ls al nostre costat? Hi ha una altra pregunta sobre *New International* que Cannon mencionà l'altre dia i amb la que joestic d'acord: ¿és factible, correcte, preferible, augmentar la revista de 32 a 48 pàgines i usar les addicionals per a una secció literària (no poesia sinó crítica literària, de llibres, crítiques a altres revistes) i que aquesta secció l'editen elements com Farrell, Rahy, Rorty? Tipus com ells s'uneixen així al partit i això els dóna més camp per a expressar idees diferents que la secció més política del periòdic. ¿Implicaria açò una tendència a reemplaçar revistes com ara *Partisan Review* o a funcionar a la seua banda, ja que es mou cap a nosaltres? Elles no representen els mateixos elements de Solow qui s'allunya de nosaltres; representen els elements que han estat amb el PC i que se'ns apropen.

Trotsky: Crec que el millor seria dividir el treball entre *New International* i *Partisan Review*. Permetre que la primera s'invadisca de diletants marxistes, inclús a penes sobre la qüestió literària, no està lliure de cert perill, ja que el partit carregarà amb la responsabilitat de les seues camarilles, petites disputes,

friccions, etcètera. Seria un poc perillós i comprometedor introduir açò en *New International*. Per una altra banda, seria força bo augmentar-la en vuit o dotze pàgines almenys d'alguna manera, no amb propòsits literaris sinó per a seguir els successos ideològics del moviment obrer. Hi ha moltes revistes alemanyes, marxistes i semimarxistes; seria bo mencionar-les i criticar-les. Això és més important per a nosaltres que no la crítica literària.

New International ha de contenir tot allò que puga interessar el moviment obrer. Però donar a la literatura una secció d'unes dotze pàgines seria massa perillós, especialment perquè dediquem massa poques a les ciències naturals, al moviment sindicalista i a la teoria marxista. Seria millor també establir una col·laboració amb *Partisan Review*, criticar-los d'una manera amistosa i no responsabilitzar-nos per ells. Molts intel·lectuals s'uniran més prompte a *Partisan Review* que no a *New International* i la considerarem com una reserva de la qual podem atreure alguns de tant en tant al partit.

Si el moviment cap a nosaltres és ràpid, especialment dels stalinistes, hem de mantenir un període de prova de sis a dotze mesos; per als obrers, cap prova, però per als intel·lectuals de sis a dotze mesos. Després donar-los tasques específiques. Per exemple guanyem quinze sindicalistes, posem alguns intel·lectuals a treballar amb ells per a aconseguir-los materials, estadístiques, etcètera. Però els intel·lectuals tenen només veu de consulta en les reunions. Ells són els que han d'ésser educats pels nostres membres obrers. Si els obrers sindicalitzats diuen que l'intel·lectual és útil, no té pretensions, llavors podem acceptar-lo en el partit. Si tindrem un partit obrer hem de fer que els intel·lectuals senten que és un gran honor ésser acceptats pel nostre partit i que només ho seran si els treballadors els aproven. Així entendran que no és un partit intel·lectual petit burgès, sinó un moviment obrer que de tant en tant pot usar-los per al seu propòsit. En cas contrari els intel·lectuals ens poden envair i si les discussions comencen amb intel·lectuals procedents del stalinisme, llavors els obrers evitaran el nostre partit. Hem d'establir regles estrictes sobre intel·lectuals procedents d'altres partits. Podem tenir una política molt liberal i elàstica cap als simpatitzants; podem tenir el nostre representant en el seu cos editorial; podem acceptar els millors d'ells per a treballar en els nostres periòdics, per a *Appeal*, si publicués dues o tres vegades a la setmana; però deixem-los que continuen independents; tinguen una actitud molt severa cap als intel·lectuals que ingressen al nostre partit. Si es tracta d'un jove intel·lectual que ha estat en el nostre moviment, això és una altra cosa; però un intel·lectual que ha estat educat en el partit stalinista és per a nosaltres un element perillós.

Al mateix temps hem d'atacar sense misericòrdia a tipus com Max Eastman, Eugene Lyons. Hem de demostrar-los que prenem molt seriosament coses com la teoria marxista i no hem de permetre la impressió que Max Eastman pot ésser el nostre amic i alhora, incidentalment, un enemic del socialisme.

Així doncs, és important que la nostra organització juvenil tinga nuclis en universitats per als joves intel·lectuals. Podem esperar ara que Amèrica del Nord produísca els millors marxistes. La crisi farà pensar a la joventut nord-americana i ella produirà els millors elements. Semblants nuclis no són membres del partit, però podem examinar-los, seleccionar-los i guanyar la nova generació de marxistes per al nostre moviment. La majoria de la vella generació està corrompuda pels stalinistes i gent que tolera el stalinisme fins avui no és molt crítica. L'antiga generació està desmoralitzada i hem de començar amb la nova.

Dunne: I un home com Liston Oak?

Trotsky: On està ara?

Cannon: Tracta d'ésser un revolucionari independent; parla i escriu per tot arreu.

Trotsky: Possiblement és millor tancar-li els nostres periòdics.

Shachtman: El problema és que ell ve, em dona un article, em demana que es publiqui en *Socialist Appeal*, després agafe *Vanguard* i veig un article per a ells.

Trotsky: Sí, hauríem de tallar amb ell. Férem el mateix amb Ciliga. Vostès saben que col·laborà en el nostre *Biulleten* rus. Després es passà als menxevics i immediatament el suspenguérem.

Karsner: Em sembla que necessitem quelcom per a aquests tipus; una organització perifèrica.

Trotsky: Sí, poden treballar en una organització com el NPLD. Inclús podem explicar-li, en rebutjar els seus articles, que el periodista d'un periòdic obrer ha d'ésser un mestre. Com pot ser-ho si no té un programa? Si desitja ajudar en moviments com el NPLD, està bé, però no pot treballar en el periòdic, no pot fingir ésser un mestre abans de conèixer el seu propi camí. Encara que perdem un o dos d'ells amb aquesta mesura, ensenyarem molts altres a ésser més seriosos.

Cannon. Des del punt de vista organitzatiu, estem en una posició molt millor per a seguir una política més ferma ara. Quan érem un grup tan petit i el PC no s'havia desintegrat encara i el PS semblava moure's vers l'esquerra, no teníem una posició tan avantatjosa. Ara el PS és mort i els lovestonistes no poden expandir-se; tots els grups sectaris que tractaren de lluitar contra nosaltres estan destruïts. En tot el camp antistalinista nosaltres som ara els dirigents clarament establerts. La gent que es preguntava si el Workers Party o el PS sobreviurien, si els fíeldistes, oehleristes o nosaltres prevaldríem, saben que això ja està

establert. A més tenim un moviment de la joventut prometedor i molt significatiu. Els lovestonistes i el PS no tenen moviments juvenils.

Trotsky: Tenim nous membres de la joventut comunista i això és de gran importància històrica.

Cannon: Hi ha una gran autoconfiança en la nostra Joventut; els stalinistes estan molt més a la defensiva ara que abans.

Trotsky: No conec l'estructura de la nostra organització juvenil; cal tenir una secció per als intel·lectuals i els estudiants i una altra per als obrers.

Shachtman: La nostra joventut es compon d'estudiants en la seua majoria; hi ha ara una intensa discussió sobre els mitjans d'arribar a la joventut obrera. Només hi ha un punt en el qual no estic d'acord amb Jim. És veritat que els lovestonistes són essencialment un moviment novaiorkí. No obstant hi ha un increment evident, encara que no gran en el seu moviment: a Filadèlfia tenen quinze membres de la Lliga Comunista Juvenil. Com a resultat de la seua col·laboració amb Homer Martin, tenen una petita organització en Detroit.

Estan passant per un interessant canvi polític. Parlen ara de la mort de la Tercera Internacional i s'orienten amb tot el moviment de Brandler cap al Buró de Londres

No dubte que a Nova York els lovestonistes tenen alguns llocs importants en els sindicats, desgraciadament, més seriosos que els nostres. És veritat que estan limitats a la indústria de la confecció, però hi tenen una influència substancial; nosaltres virtualment no en tenim cap. Si els lovestonistes anuncien una reunió, la seua gent la impulsa en la secció de la confecció i aconsegueixen uns quants centenars.

Els nostres camarades ens informen d'una actitud més amistosa de part de la base dels camarades lovestonistes cap a nosaltres. Un d'ells digué: "No recolzem ara la Komintern. Estem contra els Judicis de Moscou; ¿per què no formem una organització unida?" Vostès comprenen per descomptat que no propose una organització unida; el comentari és simplement simptomàtic del sentiment al si dels seus rengles. Encara som més forts, moltíssim més, que ells en el nostre moviment juvenil, en els nostres membres i en les nostres reunions. El problema és tractar de guanyar alguns dels seus membres per a la nostra organització. El fet que Wolfe vingués a la nostra reunió és força significatiu.

[Ací hi hagué més discussió sobre el treball en els rengles stalinistes però el problema s'abandonà en relació amb la qüestió russa que es discutiria l'endemà.]

¹ És un estenograma de la cinquena de les sis discussions entre la delegació del SWP y Trotski [part de la nota de l'edició castellana]